

LBRIS

We know
books

CORINA IOANA DIȚU

Stele de gânduri

*Trepte spre cer
în scânteieri diamantine
transformatoare*

CREATOR

BRAȘOV, 2023

CUPRINS

CUVINTE DE ÎNCEPUT	9
1. O ZI LA ȘINCA.....	17
2. BUNĂ DIMINEAȚA!	27
3. O ALTĂ ZI DE DUMINICĂ	33
4. VIZIUNI LA CSANAD	39
5. DARURI, ALTE DARURI.....	43
6. O ZI DE LUCRU	49
7. O ZI DEPARTE LA SIBIU	57
8. EMOȚII ȘI ÎNVĂȚĂMINTE	65
9. CLARIFICĂRI ȘI ELIBERĂRI	73
10. O ZI PLINĂ – S-A DESCHIS CALEA MIRACOLULUI.....	77
11. AN NOU	83
12. AN NOU, ITALIA, ALTE EMOȚII	91
13. REVELAȚII.....	95

14.	FRANCESCO ȘI ASSISI	99
15.	MONT SAINT MICHEL, CARNAC	103
16.	COMPASIUNE SAU CUM PUTEM SĂ NE CREĂM REALITATEA	109
17.	EU SUNT CEL CE SUNT ȘI ARHANGHELI	113
18.	RUGĂCIUNE – ÎN MEMORIA MAMEI	121
	MĂRGĂRITARE ÎN POEZIE	125

CUVINTE DE ÎNCEPUT

„La început a fost cuvântul”.

Tot ce e viu cuvântă în felul său și manifestarea cuvântului creează.

De aici a plecat imboldul și motivația să scriu ce simt. Să transmit prin cuvânt. Să creez un viitor de vis și lumină. Revelația adevărului a venit pe neașteptate în tăcere, dar a fost creată de cuvânt.

Te duci la o conferință sau asculți un video, citești o carte sau, și mai direct, spui o rugăciune. Cuvântul iese ca un porumbel și prin *Duhul Sfânt* prinde contur emoția, vibrația care se va manifesta mâine, luna următoare sau... atunci când ești pregătit să auzi cu *Inima* și să trăiești prezentul creat de cuvânt.

Tot ce am moștenit ca ființă sunt creații ale cuvintelor, semințe spuse de părinții, bunicii, strămoșii noștri. În toată lumea vie e la fel și toată lumea creată este vie.

Când asculți cuvintele Părintelui spiritual, acestea sădesc semințele adevărilor tale pe care nu vrei să le înțelegi și ești mirat că e chiar ceea ce îți lipsește ca să fii

întreg și echilibrat; că, de fapt, nu ai ales calea de mântuire sădită de cuvântul pe care l-ai citit, auzit, rostit de atâtea ori.

În o zi frumoasă de vară, m-am născut într-o familie minunată plină de iubire de Dumnezeu și frumos.

Când spui de multe ori o rugăciune, ea nu e o rugămintă către Dumnezeu sau lumea Creatorului – care e perfectă, e doar o pregătire pentru atingerea vibrației cuvântului care a găsit Calea trăirii Prezentului și prezentul suntem noi – „Eu Sunt Cel Ce Sunt”.

Orice ființă, în copilărie, fără excepție, primește cuvântul de la părinți; cuvânt care face să rodească semințele predecesorilor săi etc. Se spune modern că am moștenit niște gene, dar de fapt e doar trezirea semințelor deja existente pentru Prezent.

Mama spune: să fii cuminte; adică să fii în rând cu lumea, să fii în armonie cu ceea ce ai primit, cu prezentul stării tale, a vârstei, a scopului tău de trăire a prezentului. Trecem ușor și parcă pe deasupra cuvintelor care au un profund adevăr pe care e necesar să îl respectăm.

Mama spune: „să fii bună pentru ca să îți fie bine”; la joacă, copilul este rănit de câteva cuvinte adresate lui și gata cu armonia... vulcanul revoltei se trezește și riposta la cuvânt se transformă în dizarmonie. Se încalcă proiecția armoniei prin cuvânt.

Mama întreabă mereu ca să înconjoare cu energia ei grija Tatălui Ceresc.

Și am mers pe drumurile vieții cu starea de armonie din care am plecat cu viitorul planificat de mama și de alte experiențe sădite prin cuvinte.

Experiențele sunt și ele semințe pentru mai târziu. Reacțiile prezentului sunt deja create și rămâi blocat în matricea lor.

Dacă golești sacul cu rezultatele experiențelor și faci pace și armonie cu mintea, alungi gândurile create de cuvinte (ale tale, ale altora), intri în golul tăcerii care e plin de cumișenie și de prezent.

Timpul nu există dacă suntem prezenți.

Este interesant că starea de extaz trăită în prezența *Creației* este de nedescris în cuvinte. Când trăiești vibrația fără gânduri ești în *Paradis*, în prezent.

După multe trăiri frumoase și emoții din cele mai diverse în fața naturii, proiectate de multe cuvinte auzite, spuse, citite, învățate, trăiesc starea.

Autoarea

*„Te-ai gândit vreodată că Dumnezeu
s-a îndrăgostit de tine?
Îți aduce flori în fiecare primăvară.
Îți trimite Soarele în fiecare dimineață.
De câte ori vrei să vorbești, el te ascultă. Poate
locui oriunde în Univers, dar a ales inima ta.”*

*După multe curgeri în timp și în afara lui
am înțeles că ceea ce suntem poate fi exprimat în
cuvinte care zidesc prin zisa Marelui Solomon –
alesul lui Dumnezeu Creatorul Prim.*

Pilda lui Solomon despre sensul vieții și împlinire:

„Când regele Solomon s-a întors din munți, după apusul soarelui, cei adunați la poale l-au întrebat:

— Ești sursa noastră de inspirație. Cuvintele tale ne ating inima. Iar înțelepciunea ta ne luminează mintea. Suntem flămânzi să te ascultăm. Spune-ne: Cine suntem noi?

El le-a zâmbit și le-a răspuns:

— Voi sunteți lumina universului. Voi sunteți stelele. Voi sunteți altarul credinței. În fiecare dintre voi este un univers. Grămădiți înțelepciunea în inimă, ascultați-vă inima, ascultați prin dragostea voastră.

— Care este sensul vieții?

— Viața este un drum, un scop și o victorie. Viața este un dans al iubirii. Misiunea voastră este să înfloriți. Să FII e un dar pentru toată lumea. Viața voastră este istoria omenirii. De asta viața este mai frumoasă decât orice teorie. Creează din viață o sărbătoare, pentru că asta este adevărata ei valoare. Viața este compusă din prezent. Iar sensul prezentului este să trăiești în prezent.

— De ce ne urmărește necazul?

— Ceea ce ai semănat, aceea vei culege. Nefericirile sunt alegerile noastre. Sărăcia este creația omului. Iar nemulțumirea este fructul neglijenței. Învinovățind pe cineva, îți pierzi puterea. Nefericit este acel care nu se cunoaște. Sărac devine acel care pierde timpul în zadar. Nu permite mulțimii să îți omoare sufletul.

— Cum să trecem peste nefericiri?

— Nu te analiza. Nu te compara și nu te împărți. Mulțumește pentru tot ce ai. Bucură-te pentru că bucuria creează minuni. Iubește-te, pentru că cei care se iubesc pe sine, îi iubesc toți. Roagă-te când ești fericit și ghinionul te va evita.

— Care este drumul către fericire?

— Fericiți sunt cei care iubesc, fericiți sunt cei care mulțumesc. Fericiții trăiesc în armonie. Fericiții văd adevărata frumusețe a lumii. Fericiții se bucură de soare. Fericiții sunt gata să primească soarele în brațe. Fericiții sunt liberi. Fericiții iartă.

— Cum să trăim în lumină?

— Savurați fiecare picătură a vieții, o viață trăită în zadar va da naștere nefericirii. Și să știi că ceea ce se află

în interior, aceea se află și în exterior. Lumea este sumbră pentru că inima este sumbră. Fericirea este apusul soarelui.

— Cum să trăim în armonie?

— Trăiește simplu. Nu fă rău nimănui. Nu invidia. Lasă ca îndoielile să treacă și nu căuta altele noi. Dăruiește-ți viața frumosului. Creează pentru artă, dar nu pentru recunoaștere. Dă viață trecutului, uitându-l. Adu în lume ceva nou. Uplete-l cu iubire. Acolo unde este iubire – acolo este și Dumnezeu.”

LBRIS

We know
books

O ZI LA ȘINCA

LBRIS

We know
books

Zi frumoasă, ce se dorea închinată Sfântului Nectarie de la Eghina.

Mulți preoți dăruți au fost și sunt atât de aproape de mine; sunt, cu siguranță, maeștri pe care îi cunosc și care m-au învățat vrerea sufletului și a Lui Dumnezeu.

Atracția locurilor în care manifestarea lor este puternică și Divină îmi confirmă asta de fiecare dată. Am pornit la drum, schimbată, cu părul vopsit mai ciudat ca niciodată, în *degrade* de blond (cred că m-am dorit așa – ca un soare copt care își deschide lumina tot mai tare spre vârfuri). Cu o zi înainte, Io îmi spunea că m-a văzut ca pe un maestru pentru ea în altă existență și în sine am recunoscut până și simțirea ei de altădată, că sunt pentru ea „mama”; acum înțeleg... spiritul mamei care dăruiește copiilor săi înțelepciunea și cunoștințele ei. Ziua a început să curgă cu treburi pamântești care au manifestat încă existența „frică” pentru corpul fizic și pericole; ne-am făcut programul de masă de dimineață, am savurat fructele de pădure mixate cu banane cu toate papilele gustative, am alimentat mașina și... la drum.

Prima încercare/ lecție nu a întârziat să apară.

O amintire traumatizantă pentru Dănuclu a țâșnit între noi să perturbe armonia și liniștea cu care ne doream să ajungem în locuri sfinte.

După mai multe încercări de a nu prelua frustrările lui și revolta în fața răutății altora, cu protecția Arh. Mihail

care veghea, am reușit să mă ridic „deasupra apei”, să las lucrurile să se liniștească de la sine, să tac, liniștind mintea cu gândul atâtor reprimări emoționale trăite de el în copilărie. Îmi era așa de clar de unde vin. Când nu ai fost tratat ca un copil dorit și prețuit pentru calitățile de copil și maturitatea ți-a fost impusă de foarte timpuriu cu forța, în memoria ta, durerea sufletească de atunci îți sfredelește creierul și re trăiești prin stimulii din prezent durerea care a lăsat răni adânci.

Peisajul se întinde maiestuos în fața noastră și se pare că prietenii care ne-au dat startul în această călătorie către acest Sfânt minunat cunoscut de noi – de nici noi nu știm când, au abandonat: ziua, oportunitatea de a mulțumi pentru rugăciunile vindecătoare pentru fiecare, bucuria trăirii împreună a înnoirii rugăciunii și a stării de pace universală care e trăită acolo și numai acolo.

Dar inima îmi spune că liniștea are rolul ei pentru mine și e doar azi. Și lecția acceptării îmi dă semnalul că e bine așa.

Am ajuns. Un soare blând, strălucitor ne întâmpină. Oameni discreți lucrează prin colțurile mănăstirii, la intrare, pe alei, la intrarea în Sfântul Schit, la Poarta dinspre grotă, la pavajul nou, la arcada din lemn... semne minunate că noi, oamenii, ne pregătim să cinstim și să dăm recunoștință zilei de Hram a Sfântului Nectarie de la Eghina și minunilor lui.

Prima mângâiere sufletească: nu suntem singurii care am venit, nu numai pentru sufletul nostru, dar și pentru timpul recunoașterii.

Am intrat smeriți în bisericuță și Sfântul ne-a arătat bucuria lui de a fi cu ființele de lumină, cele mai înalte din apropierea Tronului Ceresc Dumnezeiesc: Arhanghelul Mihail – conducătorul oștilor îngerești – păzitorul raclei cu Sfintele moaște, Iisus Hristos Mântuitorul nostru, Sfânta Fecioară Maria, Arhanghelul Gabriel, Sfântul Nicolae.

Am îngenunchiat și am uitat de mine și minte pentru o vreme cu mâinile pe raclă.

Îngândurat, Sfântul a pus mâinile Lui pline de Lumină și Har de la Sfântul Duh pe capul meu și o stare de bine dincolo de cuvinte m-a cuprins.

Mulțumesc și acum, Sfinte Nectarie, pentru bucuria și dăruirea ta de rugăciune vindecătoare, pentru mine și familia mea și pentru tot neamul omenesc, pe care o faci veșnic către Bunul Dumnezeu.

Uniți în sfințenia momentului și Duhului Sfânt pogorât în interiorul bisericuței, am citit cu evlavie rugăciunile din Codacul 13 de la icoanele Domnului nostru Iisus Hristos și Maicii Domnului. Balsam pentru inimă.

Cu darurile de vindecare pentru suflet, am ieșit și am pus lumina pentru vii și morți cu vorbele: „a cărui împărăție nu va avea sfârșit”. Gândurile și rugăciunile pentru tot neamul – vii și adormiți – s-au unit și Dumnezeu a îngăduit conexiunea.

Cred că cerusem să mă pot reculege în singurătate... nu știu când... în acel loc, așa că am descoperit că nu am luat telefonul din mașină.

Era clar semnul că Dănu cu nu vrea să coboare prin energiile puternice ale aleilor cu trovanți și s-a întors la

mașină cu acest pretext urmând să ne reîntâlnim jos, la Grotă și Izvor.

Mi-am mai încălzit o vreme corpul fizic cu căldura soarelui pe o băncuță lângă Schit. Am trimis gând bun măicuțelor care locuiesc și se roagă acolo.

Am început să cobor încet; fiecare pas era o curgere lăsată ca grijă Tatălui Ceresc.

Știu că sunt în purificări, dar și că trebuie să vindec rănilile rămase de cine știe când și de mai aproape de azi.

O liniște profundă mă înconjură. Nu era nimeni și am conștientizat că, în liniștea aceea aparentă, era atât de multă zbatere pentru viață, neuzită: în iarbă, sub pământ, în aer... și toate strigau „Vreau să trăiesc! Recunoștință pentru că suntem!”

Am ajuns la trovanți. Imaginea de sus este impresionantă. Am văzut cum piatra grea și înțepenită de timp s-a lăsat acoperită de mușchi moale și blând ca să trăiască și viul prezent. S-a scăzut pe sine pentru a coexista. Ce lecție de măreție care se lasă descoperită. Am chemat Soarele în ființa mea și am primit până în cele mai ascunse celule ale corpurilor mele energia și viața de la el. Mulțumesc.

Pașii mei au urmat calea potecii îngrijite și picioarele mele au simțit ascuțimea pietrelor albe: „am trecut peste spini” și am înțeles încă o dată mesajul îngerilor – că spinii fac parte din cale, dar nu înțepă și nu rănesc, ci întăresc și unesc spiritul.

Dănu cu umplea sticlele cu apă vie din izvorul dător de viață și sănătate.

Primeam darul apei pentru corp și suflet, încă un dar al Sfântului ca mulțumire pentru smerenie și rugăciune.

Încet, cu pași mășurați, am intrat în Grota-biserică a muntelui, biserica luminii care mângâie și dă suflu Divin aerului dintre pereții de piatră, bisericii cuvintelor rostite și cântate către Cel Mai Înalt.

Pace, liniște, îngăduință... am simțit.

La primul loc unde luminile vin din Cer și se pogoară cu Duh Sfânt în pardoseala bisericii de piatră, ne-am ținut de mâini și ne-am înălțat; am simțit cum însuși Iisus m-a înconjurat cu puterea și Lumina Lui extrem de strălucitoare și instant am simțit iertare și vindecarea rănilor prin Lumina Lui.

Nu am proiectat nimic din minte... am lăsat-o deoparte și m-am lăsat să curg odată cu Lumina.

Atâta energie de lumină era încât Dănu cu nu a rezistat mult...

La al doilea loc unde lemnul marchează prin Sfânta Cruce Trinitatea și manifestarea ei, acolo ne-am ținut de mâini și mesajul pe care l-am primit a fost surprinzător.

M-am revăzut în rolul de Primăvară, cu rochița bleu deschis, în perioada primilor ani de școală, cu coroniță din flori multicolore pe cap și zâmbetul diafan de copil fericit ce poate conduce spre „viață” gâze, flori, gândăcei, animăluțe trezite după iarna grea... A fost un moment de mare fericire trăită în copilărie... cred că mi s-a spus... „asta ești tu!”. Retrăiește acele sentimente și așa dăruiește și celorlalți ce simți că trebuie să dăruiești, să spui, să împărtășești.

„Fii primăvară călăuzitoare! Fii primăvara pentru ei/ceilalți/ noi!”

Am ieșit împreună, Dănu cu îmi spunea îngrijorat: „ai grijă la coborâre, ai grijă la cap”... atunci nu auzeam prea

bine, mai bine zis, nu voia mintea să audă, dar acum înțeleg că prin vorbele lui am primit mesajul: coboară prin viață cu grijă, încet, măsoară-ți pașii și fii atentă la ei, ai grijă la cap, să nu te lovești, să nu strici capul...

Înțeleg: legătura cu Pământul și Mama Pământ și cu Cerul... să rămân acolo în echilibru. Să trăiesc aici și acum cu toate cunoștințele și învățăturile Divine în integrare și Lumină... Ieșeam la lumină când Dănu cu mă avertiza... cu îngrijorare și iubire.

Am luat apă pură din Izvor. M-am spălat de frici și angoase cu apă rece și sfântă.

Am băut și mi-am spălat fața și mâinile primind vindecarea rănilor.

Mulțumesc minunilor din viața mea.

Ziua a curs în același ritm, cu câteva piedici, care, de fapt, au stabilit măsura...

Nu poate fi nimic perfect, numai Dumnezeu este perfect și știe cât poți duce, chiar dacă ție ți se pare că nu e cum „trebuie”. Ce cuvânt imperfect.

Am vrut să trăim și noi emoția altora... a câta oară lecția s-a întors! Așa că gândul intrat în minte că e frumos și deosebit să vedem și bisericuța din lemn de la Șinca Nouă din pădure ne-a făcut să continuăm drumul, deși primisem atât de mult...

Aflasem de la o prietenă că e mai grozav acolo, și noi... fără indicații exacte am pornit.

Ne-am dus spre bisericuța de lemn și, deși o femeie cu 2 copii – un semn îngeresc – ne-a spus că bisericuța este închisă, noi tot am urcat și ne-am trezit pe un drum îngust de unde nu am putut să ne întoarcem cu mașina decât cu

spatele... greu pentru Dănuclu, efort, concentrare, eu am transpirat preluând din frica lui.

Apoi am insistat iar să vedem și mănăstirea, deși tot cu frică (era târziu pentru prânz), lăsând decizia pentru el.

Imediat am intrat pe un drum pietruit, nu prea rău, fără gropi sau pietre ascuțite, dar unde am ocolit :)... timid, l-am întrebat dacă nu drumul de jos e cel bun... el a răspuns că pare forestier, astfel că am urcat... pentru a coborâ din nou pe drumul bun. Pentru că am lăsat amândoi ca lucrurile să se întâmple am primit la capătul drumului bucuria descoperirii încă a unei mănăstiri asemănătoare cu cea de la Șinca Veche – ca formă de Schit, cu o bisericuță plină de o mireasmă Divină de mir și smirnă și flori de câmp.

Și încă niște moaște Sfinte în raclă de lemn sculptat maiestru ale Sfântului Nectarie din Egina ne așteptau să ne închinăm.

Două icoane cum nu am mai văzut străjuiesc moaștele „Acoperământului Maicii Domnului” și „Arhanghelului Mihail și Arhanghelului Gavril”, icoane vechi pe lemn masiv, iar arhanghelii cu chipuri parcă de copii, cu zâmbet blând și aripi minunate. Impresionant. Semn că sunt cu noi pretutindeni. Astăzi, când scriu, e Ziua lor și le sunt recunoscătoare pentru toată protecția, ajutorul și vindecarea cu ei.

Și lecția o înțeleg acum: dacă insiști fără să vezi dacă trebuie sau nu să faci ceva, să trăiești ceva, vei da înapoi ca să revii unde erai bine, dar suficient. Măsura de suficientă trebuie văzută și acceptată.

Ziua a continuat cu încercarea foamei care devenise acută, cu gânduri fricoase că nu avem unde mânca... dar drumul s-a deschis și am ajuns în loc frumos și curat, am fost serviți de o fată bună și blândă, cu mâncare la fel de bună și am primit astfel și binecuvântare cu mâncare pentru trup.

Totul s-a dezlegat frumos. Am ajuns acasă obosiți, dar plini de harul intrat în suflet și inimă. Mulțumesc.